

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3147/2022
02.02.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Весне Станковић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Љиља Крстић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, чији је заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4107/21 од 26.11.2021. године, у седници већа одржаној 02.02.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ се пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 4107/21 од 26.11.2021. године, тако што се **ОДБИЈА** као неоснована жалба тужене и потврђује пресуда Првог основног суда у Београду П1 2773/21 од 22.07.2021. године у ставу првом изреке у делу којим је тужена обавезана да тужиоцу поред досуђених износа за период од јула 2017. до новембра 2017. године и за јул 2018. године, у укупном износу од 34.167,68 динара са каматом, исплати и разлику до двоструког износа плате на име обављеног рада и временаведеног на раду за период од јуна 2016. до јуна 2018. године у износу од 1.809.991,04 динара, до траженог износа од 1.844.158,72 динара, у износима и са законском затезном каматом на означене појединачне месечне износе и у делу става другог изреке којим је тужена обавезана да у корист тужиоца на те износе обрачуна и изврши уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање, здравствено осигурање и за осигурање за случај незапослености, као и у делу става трећег изреке одлуку о трошковима поступка за износ од још 56.250,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате, док се одбија захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да исплати тужиоцу на име трошкова ревизијског поступка износ од 228.000,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема преписа ове пресуде, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова на име одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2773/21 од 22.07.2021. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да исплати тужиоцу на име разлике плате до двоструког износа плате на име обављеног рада и временаведеног на раду за

период од 01.06.2016. године до 31.07.2018. године, укупан износ од 1.844.158,72 динара, са законском затезном каматом на појединачне месечне износе ближе одређене у изреци, а све у року од 15 дана од дана доношења пресуде. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да за тужиоца обрачуна и изврши уплату Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање доприноса за пензијско и инвалидско осигурање, обрачуна и изврши уплату Републичком фонду за здравствено осигурање доприносе за обавезно здравствено осигурање, обрачуна и изврши уплату Националној служби за запошљавање доприносе за осигурање за случај незапослености, а све у складу са законом и за период и на износе наведене у изреци пресуде према стопи важећој на дан уплате, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да исплати тужиоцу на име трошкова парничног поступка износ од 269.451,37 динара, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде, са законском затезном каматом од дана наступања услова за извршење до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4107/21 од 26.11.2021. године, ставом првим изреке, потврђена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 2773/21 од 22.07.2021. године, у делу става првог и другог изреке, којим је обавезана тужена да исплати тужиоцу разлику плате до двоструког износа плате на има обављеног рада и времена проведеног на раду за период од јула 2017. године до новембра 2017. године и за јул 2018. године у укупном износу од 34.167,68 динара, са законском затезном каматом на појединачне месечне износе ближе одређене у изреци и да у корист тужиоца обрачуна и изврши уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање, доприноса за здравствено осигурање и доприноса за осигурање за случај незапослености према стопи важећој на дан уплате и у том делу жалба тужене одбијена као неоснована. Ставом другим изреке, преиначена је наведена пресуда првостепеног суда, у осталим деловима става првог и другог изреке, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужена да исплати тужиоцу разлику до траженог износа од 1.844.158,72 динара, за износ од 1.809.991,04 динара, са законском затезном каматом на појединачне месечне износе ближе одређене у изреци и да на исте износе у корист тужиоца обрачуна и изврши уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање, доприноса за здравствено осигурање и доприноса за осигурање за случај незапослености. Ставом трећим изреке, потврђено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде, за износ од 213.201,37 динара, са законском затезном каматом од дана извршности до исплате и у том делу одијбена као неоснована жалба тужене, а у осталом делу је преиначено и одбијен захтев тужиоца да се обавезе тужена да му на име трошкова поступка плати износ од још 56.250,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да накнади туженој трошкове другостепеног парничног поступка у износу од 33.000,00 динара, а одбијен као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног парничног поступка до траженог износа од 60.000,00 динара, за износ од 27.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену у преиначујућем делу става другог и трећег изреке и ставу четвртим изреке, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Тужена је поднела одговор на ревизију.

Испитујући побijану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20) Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код тужене, на радном месту ..., у Групи за ..., Одељења криминалистичке полиције ПУ ... Решењем тужене од 02.03.2007. године, тужилац је почев од 15.03.2007. године, премештен на радно место послови ... (ОСЛ), у Одељењу за ..., Служба за ..., УКП. Првостепени суд је на основу вештачења утврдио да у спорном периоду, тужена није вршила исплату тужиоцу у складу са чланом 2. Уредбе о платама лица која обављају послове у посебним организационим јединицама државних органа надлежних за сузбијање организованог криминала, у вредностима које се утврђују из налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке у укупном износу од 1.844.158,72 динара, без додатака на плату, у појединачним износима и са датумима доспелости који су ближе означени у табеларном прегледу, који је саставни део налаза и мишљења (1.844.158,72 динара без минулог рада, а 2.007.274,92 динара са минулим радом). Основна нето плата тужиоца из јануара 2007. године и задњег месеца у коме је тужилац обављао послове код тужене пре распоређивања у Служби за ... износила је 32.808,80 динара а двоструко увећање те основне плате тужиоца износи 65.617,6 динара (тужба је поднета 09.04.2019. године).

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиоца за исплату разлике плате од двоструког износа плате на име обављеног рада и времена проведеног на раду за спорни период у укупном износу од 1.844.158,72 динара, где је висину исте утврдио из налаза и мишљења судског вештака у коме је вештак обрачунао разлику у заради која тужиоцу припада по Уредби и исплаћене плате у утуженом периоду, узимајући плату са претходног радног места тужиоца и то основицу пута коефицијент тужиоца, с тим да је ова два параметра пратио кроз утужени период, односно њихово повећање, јер се основица за плату повећавала свим запосленима у МУП-у, као и коефицијент тужиоца, с обзиром на то да је временом напредовао.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиоца за исплату разлике плате до двоструког износа плате на име обављеног рада и времена проведеног на раду за период од јуна 2016. године до јуна 2018. године, за износ од 1.809.991,04 динара, јер је закључио да за утврђивање двоструког износа плате коју је тужилац остварио на пословима са којих је ступио на рад у организациону јединицу за сузбијање организованог криминала, меродаван износ плате коју је остварио на пословима које је обављао закључно са фебруаром 2007. године (тужилац је у својству овлашћеног службеног лица распоређен у служби за организовани криминал почев од 15.03.2007. године), као последњи месец у коме је обављао рад по решењу које је претходило распоређивању у организационој јединици за сузбијање организованог криминала, те како је износ од 65.617,6 динара (исти представља

двоструки износ увећане плате на претходном радном месту тужиоца од 32.808,80 динара) доведена у однос са вредностима укупно исплаћених плата тужиоцу за спорни период, то је тужена за исти период приликом обрачуна и исплате плата тужиоцу, плату обрачунавала и исплаћивала у двоструком износу плате и нарочито вредност позитивне разлике плате, како је то опредељено постављеним тужбеним захтевом.

Међутим, основано се ревизијом указује на погрешну примену материјалног права, на који законски разлог овај суд пази и по службеној дужности према одредби члана 408. ЗПП, због чега је преиначена другостепена у преиначујућем одбијајућем делу и одбијена жалба тужене као неоснована.

Одредбом члана 104. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС, бр. 24/05... 95/18) прописано је да запослени има право на одговарајућу зараду која се утврђује у складу са законом, општим актом и уговором о раду.

Према одредби члана 18. став 1. Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала, корупције и других посебно тешких кривичних дела („Службени гласник РС“, бр. 42/02... 32/13), лица која обављају послове и задатке у државним органима посебним организационим јединицама из овог закона имају право на плату која не може бити већа од двоструког износа плате коју би остварила лица запослена на одговарајућим пословима и задацима у Тужилаштву за организовани криминал, Вишем суду у Београду, Апелационом суду у Београду, министарству надлежном за унутрашње послове и Окружном затвору у Београду, како следи из члана 11. став 1. Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала, тероризма и корупције („Службени гласник РС“ број 94/16, који се примењује од 01.03.2018. године).

Одредбом члана 2. став 1. Уредбе о платама лица која обављају послове у посебним организационим јединицама државних органа надлежних за сузбијање организованог криминала („Службени гласник РС“ бр. 14/03...114/14), прописано је да се плата старешине Службе и заменика Старешине службе и овлашћеног службеног лица у Служби, руководиоца и заменика руководиоца Посебне притворске јединице и запосленог на пословима обезбеђења у Посебној притворској јединици обрачунава се и исплаћује у двоструком износу плате коју су остваривали на пословима са којих су ступили на рад у организационе јединице из члана 1. ове уредбе.

Чланом 3. став 2. исте Уредбе прописано је да запослени у Служби који нема својство овлашћеног службеног лица има право на плату у двоструком износу плате која се обрачунава и исплаћује запосленом на одговарајућем радном месту у седишту Министарства унутрашњих послова. Ставом 5. наведеног члана Уредбе, предвиђено је да се приликом обрачунавања двоструког износа плата у смислу ст. 1-4. овог члана, не узимају у обзир додаци на плату утврђени законом.

Према правном ставу Врховног касационог суда, усвојеном 13.10.2020. године, лица, запослени који су пре ступања на рад у Службу за борбу против организованог криминала и Службу за откривање ратних злочина били радно ангажовани у МУП-у имају право на двоструки износ плате коју би остварили на пословима и задацима у том министарству уз ограничење из одредбе члана 18. став 1. Закона о организацији и

надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала, корупције и других посебно тешких кривичних дела. Дакле, наведеним законом и поменутом Уредбом установљено је право тужиоца, као лица запосленог у Служби за борбу против организованог криминала, на исплату двоструког износа плате коју би остварило у спорном периоду у односу на висину основне плате коју би примало на месечном нивоу на радном месту на коме је био претходно радно ангажован до момента премештаја у поменути службу. То подразумева да свако увећање основне месечне плате на ранијем радном месту последично доводи до увећања двоструког износа његове основне плате код Службе за борбу против организованог криминала.

Према томе, Врховни касациони суд је нашао да је другостепени суд као мерило за обрачун двоструког износа основне плате у спорном периоду требао да узме у обзир промену у висини основне плате које су следиле у спорном периоду како је то узео у обзир првостепени суд, због чега је правилан закључак првостепеног суда да тужиоцу за спорни период од 01.06.2016. године до 31.07.2018. године припада укупан износ од 1.844.158,72 динара, са досуђеном каматом на појединачне месечне износе.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је применом одредбе члана 416. став 1. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке, тако што је преиначио другостепену пресуду и одбио жалбу тужене и потврдио првостепену пресуду којом је обавезана тужена да исплати тужиоцу на име разлике плате до двоструког износа плате на име обављеног рада и времена проведеног на раду за период од јуна 2016. године до јуна 2018. године за износ од 1.809.991,04 динара, са законском затезном каматом на појединачно досуђене месечне износе и обавезао тужену да у корист тужиоца изврши уплату тражених доприноса за спорни период на исте износе, као и у делу који се односи на одлуку о трошковима првостепеног поступка. Како тужена није успела у поступку по жалби, то је обијен захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Полазећи од успеха у поступку по ревизији и тражених и одређених трошкова обавезана је тужена да исплати тужиоцу на име трошкова ревизијског поступка укупан износ од 228.000,00 динара и то на име састава ревизије износ од 33.000,00 динара, према Тарифи о наградама и накнада трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“ број 121/12 .... 37/21) и на име таксе на ревизију и одлуку по ревизију у износу од по 97.500,00 динара према Тарифном броју 1. став 1. тачка 5. Закона о судским таксама („Службени гласник РС“ број 28/94 ... 95/18) на основу одредби члана 153., 154. и 163. став 2. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је применом члана 165. став 2. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

Трошкови на име одговора на ревизију нису били потребни ради вођења парнице, због чега је одбијен као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова на име одговора на ревизију на основу одредбе члана 154. став 1. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 165. став 2. ЗПП одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Марина Милановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић